

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκαιριμένον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηδέν δια του 'Αργυρεύ Μεταλλίου της 'Ακαδημίας 'Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία δραχμαί 150 * Εξά-
μηνα δραχμαί 80. Τρίμηνη δραχμαί 45.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (εργαστηριακά
επιτάγαι, ταξί κτλ.) άνωθεν. ΕΠρός τό περιο-
δικόν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, δόδος Εε-
ρηπίδου, 42 — 'Αθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

* Αρχίζει την 1ην Δεκεμβρίου, άλλ' εΙ συνδρο-
μαί άρχικουν την 1ην Οκτωβρίου μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
* Οδός Εερίπιδου άριθ. 42, καρά τό Βαρθολαίον

Περίοδος Β'. — Τόμος 48ος

'Αθήναι, 16 Νοεμβρίου 1941

* Στος 63ον. — 'Αριθ. 60

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΗΝ ΝΟΥΜΑΝ

[Συνέχεια από τό προηγούμενο]

Η φηλή μορφή του Λαπούτα όρ-
θωνόταν μπροστά μου πάνω από τίς
ματωμένες στάχτες, και τό χέρι του
κρατούσε την άνοιχτή πληγή του.

— Ποιός είσαι ; με ρώτησε κοιτά-
ζοντάς με με μιá μισόσδυστη ματιά.

— Ο υπάλληλος της αποθήκης
του Ουμβέλδς, του
απάντησα.

— Ο υπάλλη-
λος της αποθή-
κης του Ουμβε-
λδς, επανέλαβε.
«Ο Θεός εξέλε-
ξετο τά άσθενή
ίνα τά ισχυρά κα-
ταισχύνη». Ένας
βασιλιάς πεθαί-
νει εξ αίτίας έ-
νός έμποράκου.
Ποιός είναι τ' ό-
νομά σου ; 'Αξι-
ζει να μαθευτή.

— Δαυίδ Κρω-
φορδ.

— Έ λοιπόν,
Κρωφορδ, είσαι
ό μικρός βράχος
που επάνω του
εσπασε τό μεγά-
λο καράδι. Μου
πήρες τό περιδέ-
ραιο και με ά-
πομόνωσες από τό
λάό μου. Και τη στιγμή που ένοιω-
θα την πιό μεγάλη κόραση, ήρθε
ό Πορτογάλος και με δολοφόνησε.

— Όχι ! φώναξα, εγώ δέν φταίω
τίποτε σ' αυτό. Είχατε πολύ μεγάλη
έμπιστοσύνη στον Ένρική και άρ-
γήσατε πολύ να τον ξεπαστρέψετε.
Μή μου πητε πως δέν σας προειδο-
ποίησα.

— Ναί, με είχατε προειδοποιήσει
και θα σέ ανταμείψω. Θα σέ κάνω
πλούσιο, Κρωφορδ. Ένας έμπορευ-
μενος σαν και σένα χρειάζεται χρή-
ματα, ενώ ένας βασιλιάς σαν και μένα
χρειάζεται ένα θρόνο. Και όμως θα
πεθάνω και ή 'Αφρική δέν θ' απο-
κτήση πιá άλλον βασιλιά.

Περίεργο πράγμα ! Καμιά συγ-
κίνηση δέν ένοιωθα πιá όταν μου
μιλούσε για θησαυρούς και για πλού-
τη. Άπεναντίας, τά τελευταία του

είχαν χωθεί βαθειά μέσα στις κόγ-
χες τους. Τό αίμα του, που δέν έκα-
νε καμιά προσπάθεια να τό σταμα-
τήση, έτρεχε από τό πλευρό του και
έσταζε επάνω στις στάχτες. Την στιγ-
μή εκείνη ό Λαπούτα δέν ήταν πιá
ούτε ό βασιλιάς των Κάφρων, ούτε
ό αντιπρόσωπος του Χριστού, ούτε
ό ειδωλολάτρης Ιερέας. Ο θάνατος
των εγόνων έπ' όλα αυτά τά έξω-
τερικά χαρακτηριστικά. Τώρα φα-
νερωνόταν καθαρά ό άνθρωπος γυ-
μνός, όπως ήταν

πραγματικά κα-
τά βάθος, και
φαινόταν πιό έ-
πιβλητικός, πιό
μεγάλος και πιό
φοβερός από κά-
θε άλλη φορά.

— Δέν είναι
παρά τρεις ήμέ-
ρες που πρωτο-
συναντηθήκαμε,
μου είπε. Και τώ-
ρα είσαι ό τελευ-
ταίος που θα ά-
τενιση τον 'Ιν-
κούλου.

— Δέν συναντη-
θήκαμε στο Ουμ-
βέλδς για πρώ-
τη φορά, απάν-
τησα. Θυμάσθε,
τώρα και όκτώ
χρόνια, που κά-
νατε μιá Κυρια-
κή τό θείο κή-
ρυγμα στην εκ-
κλησία του Κίρκαιηπλ ; Θυμάσθε
ακόμα και τό χαμίνι που είχατε κυ-
νηγήσει στην παραλία και που σας
πέτυχε με μιá πέτρα πάνω από τό
άριστερό τό μάτι ; Εγώ ήμου. Ύ-
στερα συνταξιδέψαμε με τό ίδιο
πλοίο που έφχόσαστε και σεις από
την Εύρώπη μαζί με τον Ένρική.
Τέλος, βρισκόμουν κι' εγώ επάνω

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

'Αγαλιά με την άρκουδίτσα της, κοιμάται μακαρίως...

λόγια πλημμύρισαν με θλίψη την
καρδιά μου.

Ο άνθρωπος αυτός λές και με
κρατούσε ύπνωτοίμενο, κι' ή πτώση
του με τρόμαζε σαν τό γκρέμισμα
ένός πελώριου κάστρου. Όσο δυνά-
μωνε τό φώς, τόσο πιό φανερή γινό-
ταν ή αδυναμία του. Τά μάγουλά του
είχαν βαθουλώσει και τά μάτια του

κλήσια του Κίρκαιηπλ ; Θυμάσθε
ακόμα και τό χαμίνι που είχατε κυ-
νηγήσει στην παραλία και που σας
πέτυχε με μιá πέτρα πάνω από τό
άριστερό τό μάτι ; Εγώ ήμου. Ύ-
στερα συνταξιδέψαμε με τό ίδιο
πλοίο που έφχόσαστε και σεις από
την Εύρώπη μαζί με τον Ένρική.
Τέλος, βρισκόμουν κι' εγώ επάνω

στο ίδιο φορητό ατμόπλοιο που σας έφερε από το Ντουρμπάν. Είμαστε παλιοί γνώριμοι, κύριε Λαπούτα.

— Έτσι το θέλησε ο Θεός! πρόφερε με έπαισημό τόνο. Το νήμα της μοίρας μας είναι τυλιγμένο στο ίδιο κουβάρι και θα πεθάνης μαζί μου.

Τι ήθελε να πη μ' αυτά τα λόγια; Έγώ δεν ήμουν θανάσιμα πληγωμένος όπως εκείνος, και αν ήθελε ακόμα να με σκοτώσει, δεν είχε τόση δύναμη.

— Θα σου χαρίσω μια δλόκληρη περιουσία! φώναξε. Ο Κρῶφορδ, ο φτωχός έμποροπλάγγλος θα γίνει ο πλουσιότερος άνθρωπος της Αφρικής. Ο λαός μου θα σκορπιστεί και η περιουσία του θα πάη στα χέρια ενός ξένου. Μα δεν θα πάρης το περιδέραιο. Αυτό θα χαθῆ μαζί μου.

Ο Λαπούτα διευθύνθηκε τρικλίζοντας προς ένα από τους τοίχους της σπηλιάς, όπου βρισκόταν σκαμμένα στο βράχο διάφορα ντουλαπάκια. Μέσα στα ντουλαπάκια αυτά ήταν διάφορα κιβώτια, παλιές κάσες από φυσιγγία, κασελάκια με σιδερένιους άρμους, άλλες κασετίνες σιδερένιες.

Ο Λαπούτα άρχισε να τις ανοίγει με τα κλειδιά που είχε παρασμένα στη ζώνη του, και με τα αδυνατισμένα δάχτυλά του αναγκάστηκε να ψάχνη καπατευτά για να βρῆ τις κλειδαριές. Τα κιβώτια ήταν γεμάτα χρυσά νομίσματα και σακκουλάκια με πολύτιμα πετράδια.

— Χρυσάφι και διαμάντια! φώναξε. Ο θησαυρός ενός δλόκληρου λαού στα χέρια ενός μικροεπόρου. Όχι, μα το Θεό, ένα τέτοιο πράγμα δεν είναι δυνατό να γίνῃ. Ο μικρόεπορος θα δοκιμάσει την τύχη των Φοβερίων Ανθρώπων.

Απλωσε το χέρι του και με τα σιδερένια δάχτυλά του έσφιξε τον ώμο μου.

— Μου έκλεψες το αλόγο μου, συνέχισε, και αυτό είναι η αίτια που εγώ πεθαίνω σήμερα. Αν δεν ήσουν εσύ θα είχα τώρα ένωθῆ με το στρατό μου. Θα πεθάνης, Κρῶφορδ.

Κράτησα δλη μου την ψυχραιμία. — Όχι, δεν θα με σκοτώσετε, είπα.

Δεν μπορείτε να με σκοτώσετε. Το δοκιμάσατε και άλλη μια φορά και δεν τὸ κατορθώσατε. Κι' ο Ένρικέζ δοκίμασε να τὸ κάνῃ, μα βρῆσκαται ξαπλωμένος νεκρός στη μέση του δρόμου. Η ζωή μου είναι στα χέρια του Θεού, και δεν θα πεθάνω παρά μονάχα όταν σημάνη η ώρα μου.

— Άκουσε τὰ λόγια μου; Δεν ξέρω. Μα η φωνική μου τὸ έπέκρασε. Αφῆσε τὰ χέρια του να πέσουν κάτω

και προχώρησε τρικλίζοντας προς τὸ κέντρο της σπηλιάς. Στην αρχή νόμισα πὸς θα τραβήξῃ κατά τὸν καταρράκτη, μα ύστερα έστριψε, και στηρίζοντας τὰ χέρια του σὸν τοίχο, χάθηκε στο στενό διάδρομο που εδηγοῦσε προς τὴν έξοδο.

Ξαφνικά άκουσα ένα δυνατό κρότο, ὡσάν να έσπαζε μια μεγάλη πέτρα, κι' ύστερα τὸν παφλασμό που κάνει ένα βαρὺ αντικείμενο καθώς πέφτει σ' ένα βαθὺ πηγάδι. Στην αρχή νόμισα πὸς ο Λαπούτα είχε γκρεμιστῆ στην άδυσσο, μα καθώς έτρεχα προς τὰ εκεί, είδα πάλι τὴν ἀθλητική μορφή του να παρουσιάζεται μπροστά μου. Κατάλαβα τότε τί είχε κάνει: Μαρζεύοντας τις τελευταίες δυνάμεις που τὸ ἀπέμειναν, είχε πετάξει τὴν πέτρινη γέφυρα μέσ' στο ποτάμι, γιὰ να μὸς κόψῃ τὴν ὑποχώρησή.

— Έμεινα δλότελα ἀδιάφορος. Κι' αν ἀκόμη ὑπῆρχε η γέφυρα, ήμουν καταδικασμένος να μείνω φυλακισμένος μέσα στη σπηλιά, μα κι' από κουταμάρα μου είχα κλείσει πίσω μου τὴν κρυφή πόρτα. Τίποτε δεν μπορούσε τώρα πιά να με φοβίσῃ ἢ να με συγκινήσῃ.

Ο Λαπούτα έτρίκλιζε. Έτρεξα και τὸν κράτησα, γιὰτι θα έπεφτε κάτω. Βρισκόμουν στη μέση της σπηλιάς ὑποστηρίζοντας τὸν άνθρωπο που ήθελε να με σκοτώσῃ.

— Έχω συναθροίσει γιὰ σένα θησαυρούς στον οὐρανό, μὸς είπα. Τὰ επίγεια πλούτη σου βρῆσκονται στις κασέλες, αλλά σὲ λίγο θα βρῆς άλλα πετράδια πολὺ πὸς πολύτιμα μέσα στα βαθειά νερά, στο βάθος της άδύσσο, όπου είναι κανείς ήσυχος, όπου ξαχνάει τὴν πείνα και τὸς πόνους.

Οι δυνάμεις του χάνονταν από στιγμή σὲ στιγμή. Σὲ μια νέα κρίση ἀπελπισίας έπεσε πάλι ἀπάνω στις στάχτες.

— Θα πεθάνουμε μαζί, Κρῶφορδ, είπα. Ο Θεός έχει συνδέσει τις τόχες μας και τὸ νήμα της ζωής σου θα κοπῆ μαζί με τὸ δικό μου. Πές μου τί ἀπέγινε ο στρατός μου;

— Ο Άρκολλ έχει ἀνεβάσει τὸ πυροβολικό ἀπάνω στο Βόλκμπεργκ, ἀπάντησα. Οι δπαδοί σας ἢ θα παραδοθῶν ἢ θα σκοτωθῶν ὡς τὸν τελευταίο.

— Έχω κι' άλλες στρατιές, είπα. Άλλοίμονο, σὲ τίποτε δεν θα μὸς χρησιμεύσουν. Θα βαδίσουν στην τὴν και θα κάνουν ἀνοησίες. Θα δώσουν μάχη και θα νικήθων. Δεν έχουν πιά ἀρχηγό. Κι' εγὼ θα πεθάνω. . .

Τὰ συμπτώματα του θανάτου που

πλησίαζε δλόένα, ήταν πιά φανερά. Τὸν ρώτησα μήπως ήθελε νερό, μα δεν μὸς ἀποκρίθηκε. Τὰ μάτια του ήταν θολά. Ένοιωθα ἀόριστα μέσα μου τὴν πίκρα του και τὴν ἀπέραντη ἀπογοήτευσή του. Η δική μου τύχη ἀπεναντίας με άφινε έντελῶς ἀδιάφορο: Δὲν ένοιωθα κανένα θρῆυμα γιὰ τὸ θλιβερό τέλος τὸ εχθροῦ μου και καμμιὰ ἀνησυχία γιὰ τὸ μέλλον τὸ δικό μου.

Ο Λαπούτα συνέχισε με μια φωνή αδυνατισμένη, που έμοιαζε σάν νάρχόταν από μακριά:

— Αν εζούσα, θα δίδασκα τὴ σοφία σὸν κόσμο. Ύστερα από τὸν Καρολομάγγο δεν θα ὑπῆρχε βασιλιάς σὸν κόσμο που θα μπορούσε να συγκριθῆ μαζί μου.

Γιὰ λίγη ὦρα έμεινε με τὸ κεφάλι χωμένο στα χέρια του, ένῳ τὸν συντάραξαν οι σπασμοί της άγωνίας.

— Κανείς δεν θα με διαδεχθῃ, είπα. Οι άνθρωποι της φυλής μου είναι καταδικασμένοι και σὲ λίγον καιρό θα έχουν ξεχάσει ὡς και τ' ὄνομά μου ακόμα. Μόνον εγὼ ήμουν άξιος να τὸς σώσω. Τώρα θα τραβήξουν τὸ δρόμο τους και οι πολεμιστές μου θα γίνων σκλάβοι και ὑποτακτικοί τὸν άλλων.

— Ένας ήχος σά λυγμός εβγήκε από τὸ λάρυγγά του, ἢ ἀναπνοή του κόπηκε κι' έπεσε μπροῦμύτα. Νόμισα πὸς είχε ξεψυχήσει, μα έκανε κάποια κίνηση σά να ήθελε ν' ἀνασηκωθῃ. Έτρεξα κοντά του και ἀναγκάστηκα να βάλω δλη μου τὴ δύναμη γιὰ να τὸν βοηθῆσω να σηκωθῃ.

Μὲ τὸ ἀνεξήγητο αὐτὸ ξαναζωντανεμα που καμμιὰ φορά παρουσιάζε-ται πρῖν από τις τελευταίες στιγμές, ο Λαπούτα έσχίσε τὸ δέριμα της λεοπάρδαλης και τὴ ζώνη του κι' έμεινε έντελῶς γυμνός, ὡπως τὴν νύχτα που τὸν έχρισαν βασιλιά.

— Έβγαλε από τὸ ταγάρι του τὸ περιδέραιο τὸ πάτερ Ίωάννη και ύστερα τρικλίζοντας προχώρησε προς τὸ βάραθρο, όπου ο ὑγρός πράσινος τοίχος χανόταν μέσ' στα βάθη της άδύσσο.

Τὸν κοίταξα σάν ὑπνωτισμένος, ένῳ τὴν τὸ περιδέραιο γύρω από τὸ λαιμό του και στερέωνε τὴν πόρτη με τὰ ξεσθενημένα χέρια του. Σὲ μια τελευταία προσπάθεια, στήθηκε δλόρθος στην άκρη του γκρεμοῦ με τὰ μάτια του ὀψωμένα προς τὸ φωτεινὸ κύκλο ἀπ' όπου έπεφταν τὰ νερά τὸ καταρράκτη.

Γιὰ τελευταία φορά ἢ φωνή του, ξαναβρῆσκοντας δλη της τὴ δύναμη, ἀντήχησε μέσ' στη σπηλιά. Σκεπάζοντας τὸν κρότο τὸν καταρράκτη, επανέλαβε τὰ λόγια που είχε προ-

ΤΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΟ ΠΟΤΗΡΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

8.

Τὸ δύσκολο και κουραστικό ταξίδι εξακολούθησε. Μια μέρα, σηκώθηκε τόσο δυνατός και ζεστός αέρας στην έρημο, που οι ταξιδιώτες ήταν αδύνατο να προχωρήσουν βήμα. Έπροεπε ὁμοιος κάπου να χωθοῦν, να γλυτώσουν, γιὰτι οι άμμοι, που ο αέρας τὸς έσήκωνε ψηλά, τὸς χτυπούσαν στο πρόσωπο, στα μάτια, και κινδύνευαν να τυφλωθῶν ἢ να κουκουλωθῶν. Άρχισαν λοιπὸν να τρέχουν εδῶ κι' εκεί στην τὴν, γυρεύοντας καταφύγιο. Στην αρχή χερουσιασμένοι, ένωμένοι, έπειτα καθένας χωριστά. Γιὰτι ο άνεμος μια στιγμή τὸς συνεπῆρε, τὸς έχόρισε, και δεν μύρεσαν πιά να ένωθῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Η δεύτερή μου ἀνάβαση σὸ Ρόιραντ

Κρατούσα τὰ μάτια μου καρφωμένα στα ἀφρισμένα βάθη τὸ καταρράκτη, με τὴν καρδιά μου πλημμυρισμένη από ἀνησυχία και θλίψη. Ένοιωθα τὴν ἀνάγκη να κάτσω σὲ μια γωνιά και να κλάψω χωρίς κι' εγὼ να ξέρω καλά τὸ γιὰτι. Ηξερα πολὺ καλά πὸς ἀπελπιστική ήταν ἢ θέση μου, μα αὐτὸ με άφινε δλότελα ἀδιάφορο. Τὰ νεύρα μου, τώρα και μια βδομάδα, είχαν περάσει τέτοιες δοκιμασίες, ὡστε τώρα ήμουν σχεδὸν ἀναίσθητος και γιὰ τὸν φόβο και γιὰ τὴν ἐλπίδα.

— Έμεινα πολλή ὦρα καθιστός, κοιτάζοντας τὸ σημεῖο ἀπ' όπου είχε εξαφανιστῆ τὸ σῶμα τὸ Λαπούτα. [Ἀκολουθεῖ] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ (ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΗ)

5. Έστοιχημάτιος ο Λαγός με τὴ βαριά χελώνα, να παρατρέσουν. Σίγουρος ὁμοιος γιὰ τὸν άγῶνα. — Βοὲ δεν τὸν παίρνω; — σκέφτηκε κι' έγειρε τὸ κεφάλι. — Έθνήσε. Κι' έφρασε κι' αὐτός. — Μά... από δὸ πᾶν κι' άλλοι!..

6. Αὐτὸ στρατοκόμο που δροσιὰ βρῆκαν ο' ένα πλατάνι, δέντρο άχρηστο τὸ λέγανε μια που καρπὸ δεν κάνει. Και κείνο που τὸς άκουγε τὸς λέει: — Με συγχωρεῖτε, ἢ σκά μου δεν σᾶς σέπασε και με κατηγορεῖτε; —

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

— Όταν επιτέλους έγινε ήσυχία, ο Άχιμέτ στάθηκε κι' άρχισε να φωνάζῃ τὸν πατέρα του. Αλλά ο Άβδουλλάχ δεν ἀπαντούσε, οὔτε φαινόταν πουθενά. Θα είχε πάρει άλλο δρόμο, θα είχε ἀπομακρυνθῆ πολὺ, και τὸ παιδί έχασε τὸν πατέρα του, ὡπως κι' ο πατέρας έχασε τὸ παιδί του.

Μεγάλο ατύχημα! Ο καίμενος ο Άχιμέτ έκανε σάν τρελλός. Δεν έχασε ὁμοιος δλότελα τὸ θάρρος του, παρά εξακολούθησε να περπατῆ, να τρέχῃ στην έρημιά, γυρεύοντας πάντα τὸν πατέρα του. Ολίανερές ὡρες περιπλανήθηκε ἔτσι, κι' ἐπιτέλους ἀπόστασε. Τὰ πόδια του δεν τὸν κρατοῦσαν πιά. Ξαπλώθηκε τότε χάμω κι' ἀποκοιμήθηκε.

Πόσες ὡρες κοιμόταν; Κανένας δεν θάξερα να πῆ, όταν ξεύπνησε από ένα σκούντημα. Άνοίγοντας τὰ μάτια, ἀνασηκώθηκε, γιὰτι είδε μπροστά του έναν άν-θρωπο, ένα γέρο, που έσκυβε πάνω του, τὸν κρατοῦσε από τὸν ὄμο και τὸυ έλεγε γλυκά:

— Μπά! καλὲ δεν είσαι σὺ ο ἀνιψιός μου, ο Άχιμέτ, ο γιὸς τὸ Ἄβδουλλάχ, που πουλᾶ σαπούνη; Έγὼ είμαι ο θεός σου, ο Μαχμούτ... Τί με κοιτάεις; Δεν με γνωρίζεις;

Πραγματικῶς, ο Άχιμέτ έκοίταζε με ἀγορία τὸ γέρο που δεν τὸν είχε ἰδει ποτέ του. Οὔτε ο πατέρας του τὸυ είχε κάνει ποτέ λόγο γιὰ κανένα θεοῦ. Ὡστόσο, τὴν παρουσία ενός ἀνθρώπου, που φαινόταν τόσο καλός, τὴν ὦρα εκείνη τὴ θεώρησε εὐτύχημα, και διηγῆθηκε, σὸν άγνωστο θεοῦ τὴν περιπέτεια του.

— Έννοια σου, παιδί μου, τὸυ ἀποκρίθηκε αὐτός. Έγὼ θα σὲ βοηθῆσω να βρῆς τὸν πατέρα σου. Σήκω και περπάτει. Μαζί θα τὸν βροῦμε.

Ο Άχιμέτ, που δεν έβαλε με τὸ νοῦ του κακό, σηκώθηκε πρόθυμα κι' ἀκολούθησε τὸ γέρο, που τὸν έπιασε κι' από τὸ χέρι. Είχε ξεκουραστῆ και μπορούσε να περπατῆ στο πλευρό του.

— Να είναι τάχα θεός μου; συλλογιζόταν. Αλλά τί με νοιάζει; φτάνει να με βοηθήσῃ τώρα να βρῶ τὸν πατέρα μου, που μόνος μου δεν θα τὸν βρῆσκα ποτέ. Άχ, ὡς δώση ο Άλλάχ να βοθεῶμε πάλι μαζί! Πόσο θάνησυχῆ κι' εκείνος ο καίμενος! . . .

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ Γ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΕΣ ΓΑΤΕΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΥΤΟΝ τὸν καιρὸ, οἱ καιμέ-
νες αἱ γάτες ὑποφέρουν πο-
λὸ, καὶ περισσότερον ἀπὸ
τάλλα κατοικίδια. Γιατί στὸ
σκύλο, ἀξάφνα, ἀναγνωρίζονται πρὸ
μεγάλᾳ δικαιοσύνη: εἶναι ὁ φύλα-
κας, ὁ φίλος, ὁ ἐξυπνος σὺν ἀνθρω-
πος, ὁ πιστὸς σά... σκύλος. Ἡ κά-
τα, πάλι, γίνεται ἀγὰ καί, τὸ κυριώ-
τερον, τρώγει, ὡς καὶ ὁ κόκορας,
καὶ τὸ κοττόπουλο, καὶ τὸ κουνέλι.
Αὐτὰ τὰ τρέφουν, συμφέρει... Ἡ
γάτα ὅμως οὔτε τρώγεται—ἐκτός ἀπὸ
τῆ γάτα τῆς Ἰράμ, ποὺ
τὴν ἔκανε λαγὸ στυφᾶτο ὁ γείτονας
της ταβερνιάρης—οὔτε κάνει ἄλλο τί-
ποτε παρὰ νὰ πιάνη κοντίκια, ποὺ
τὰ πιάνει ἐξαίρετα καὶ μιά φάκα.
Ψωμί λοιπὸν δὲν ἔχει! Ἄμ βέβαια,
αὐτὸν τὸν καιρὸ δὲν περισσεύει γιὰ
τοὺς ἀνθρώπους, καὶ θὰ δίνουμε στίς
γάτες: Οἱ γατόφιλοι: σὲ κάθε σπιτί
εἶναι λίγοι, καὶ μόνο αὐτοὶ φροντί-
ζουν καὶ γιὰ τὴν γάτα, δταν τοὺλάχι-
στο τοὺς ἀφίνον οἱ ἄλλοι, ποὺ χα-
λοῦν τὸν κόσμον γιὰ τὴ... σπατάλη.
Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα: οἱ γάτες τῶν
σπιτιῶν, ἐκτός ἀπὸ ἐλάχιστες ἐξαι-
ρήσεις, πεινοῦν.

Ἄλλὰ ἡ πείνα δὲν χωρατεύει. Κι'
οἱ πεινασμένες γάτες τῶν σπιτιῶν,
γιὰ νὰ τρῶνε τοὺλάχιστον κάπου-κά-
που, καταφεύγουν στὴν κλεψιά καὶ
στὴν ἀρπαγή. Ἀλλαξαν πιά ἦθος καὶ
χαρακτήρα. Ἀπὸ καλές, σεμνές, δια-
κριτικές, εὐγενεῖς γατούλες, ποὺ
πρῶτα δὲν ἀγγίζαν τίποτα ἂν δὲν
τοὺς ἔδινες, ἐγίμαν κλέφτρες καὶ ἀρ-
πάχτρες. Ἄλλοιμον σὲ φαί ποὺ θὰ
ἐξασθῆ ἀφύλαχτο λίγην ὥρα! Ἡ γάτα
τοῦ σπιτιοῦ θὰ τὸ μυρσθῆ καὶ θὰ τὸ
ἀποδεκατίσῃ. Κάποτε κρυφά, κάποτε
καὶ μπροστὰ στὰ μάτια σου. Γι' αὐτὸ
τίς περισσότερες φορές τρώει μαζί
καὶ ξύλο. Ἄλλὰ τί τὴ νοιάζει! νὰ
χαρτάσῃ θέλει μὲ κάθε θυσία καί,
σὲ πρώτη εὐκαιρία, θὰ τὸ ξανακάνῃ.
Ἄνατροφή μὲ πείνα δὲν γίνεται. Τὰ
ἡμέρα κατοικίδια ἀγριεῖδουν, ξανα-
γυρίζουν στὰ παλιά τους ἐνοικια,
γίνονται ἀνοπτόταχα καί... κακο-
ναθρεμμένα.

Ἐκτός ἀπὸ τὴν Πίσα, ποὺ αὐτὴ
δὲν λογαριάζεται—εἶναι μιά γάτα
ἰδανικὴ—ἔχουμε στὸ σπιτί κι' ἄλλες
δὺο γάτες κοινές. Αὐτές, ἀπὸ δὲν
ἀφησαν πιά ποντίκι γιὰ ποντίκι, ἐγι-
ναν κλέφτρες τοῦ χειροτέρου εἴδους.
Ὅ, τι βροῦν, εἰτι ἀνακαλύψουν—γιατί
κάνουν καί... ἀνασκαφές—τὸ χάφτουν

ὡς νὰ πῆς κίμινον, καὶ γύρευέ το. Ἀπὸ
φάρι ποὺ εἶναι τὸνευρετώ—γιὰ τὸ
φάρι, ξέρετε, ἡ γάτα πούλησε τὰ
μπέλι της—ἴσαμε τὸ ὅς χτές περι-
φρονημένο ψωμί. Ὅταν θὰ καθήσουμε
νὰ φάμε, εἰσορροῦν στὴν τραπέζαρια
ἢ τρυπάνουν δολίως, κι' εἶναι ἀδύ-
νατο πιά νὰ τὶς διώξουμε. Ἐγὼ τὶς
λυπάμαι—τὸ παρακλητικὸ τους ἐκεί-
νο βλέμμα, τὸ ξέθωρο, καὶ τὸ νιαού-
ρισμά τους, τὸ σχεδὸν ἀνάκουστο ἀπ'
τὴν ἀδυναμία, ραγίζουν καρδιές—
οἱ πονηρές τὸ ξέρουν, καὶ κατὰ προ-
τίμησιν πολιορκοῦν τὴν καρέκλα μου,
ἢ μιά δεξιά κι' ἢ ἄλλω ἀριστερά.
Μόνο δταν τοὺς ρίξω κανένα μεζέ,
τρέχουν κι' οἱ δὺο στὸ ἴδιο μέρος,
γιὰ νὰ μαλλώσουν ποιά νὰ τὸν πρω-
τοφάη. Ὅταν μάλιστα ὁ μεζές εἶναι
τοῦ γούστου τους—τοῖπα ἀπὸ κρέας,
κόκκαλο ἀπὸ φάρι—γίνεται μάχη
ὀμηρικὴ. Πρῶν ἀκόμα τοὺς τὸν
ρίξω, μοῦ ρίχνονται μένα, σκαρ-
φαλώνουν στὰ πόδια μου, γαντζώ-
νουνται μὲ τὰ νύχια τους, θέλουν νὰ
νεθοῦν ὡς τὸ πιάτο μου, ὡς τὸ στόμα
μου, φοβάμαι μὴ μὲ φᾶνε! Τότε μόνο
ζητῶ βοήθεια, τὶς παίρνω, τὶς κλει-
νουν σὲ μιά κάμαρα κι' ἡσυχάζω.

Ἐννοεῖται πῶς οἱ πεινασμένες γά-
τες εἶναι πεσοὶ καὶ κόκκαλο, σοῦ κά-
νουν οἶκτο νὰ τὶς βλέπῃς. Τὶ τὰ θέ-
λετε! μὲ μεζέδες δὲν τρέφεται ζῶο.
Θέλει κι' ἡ γάτα τὸ φαί της, τὸ
πιάτο της γεμάτο, καὶ ποὺ εἶναι τὸ
τύρα! Δὲν ξέρω πόσα... δράμια θὰ
ἔχασε ἡ καθεμιά ἀπὸ τὸ βάρος της,
ἀφότου ἀρχίσε ἡ νέα διαίτα τῶν ἀν-
θρώπων. Ἄλλὰ δὲν ξέρω καὶ τί πο-
σοστὸ—μεγάλῳ βέβαια—ἀπὸ τὴν ἐ-
μπιστοσύνη της στὸν ἀνθρωπο θὰ ἔ-
χασε, αὐτὸν τὸν καιρὸ, ἡ γάτα τοῦ
σπιτιοῦ. Ποῦ εἶναι, θὰ συλλογιέται,
καὶ κρέατα καὶ τὰ κοττόπουλα; Γιατί χάθηκε
καὶ τὸ ἀσπρο ψωμί; Τὶ ἔγιναν
τὰ ὄρατα ἐκεῖνα φαγιά καὶ προσφά-
για; Ὁ ἀνθρώπος, τὸ ἀφέντικὸ, δὲν
βρίσκει πιά; δὲν τοῦ φέρνει ὁ φαρὰς,
ὁ χασάκης; ἢ δὲν ἔχει λεφτὰ νὰγο-
ράξῃ; Μόνο στὴ χάση καὶ στὴ φέξη;
Ὅλο χόρτα, ὄλο λάχανα καὶ παν-
τζάρια; Περίεργο, πολὺ περίεργο!..

Ἐγὼ τὴν ἀκουσα, κι' ἐφώνασα
στὸς μουζικάντηδες ποὺ καμάρωναν
γιὰ τὴν τέχνη τους:
—Μή, ἂν ἀγαπάτε τὸ Θεὸ! Σὰς
καλλῶ στὸ κούτελο εἰτι θέλετε, ἂν
ἀλλάξετε σκοπὸ καὶ μοῦ παίξετε κα-
νέναν ἀμανέ.

Κάτι τέτοιο μοῦ ἔρχεται νὰ φω-
νάξω κι' ἔταν διαβάξω ἢ ἀκούω στὸ
θέατρο μεταφρασμένο φρικτὰ κανέν'
ἀρχαῖο ἀριστοῦργημα.
(Συνεῖται) ΔΗΜ: ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

γιὰ νὰ τρέφουν τὸ ἀγαπημένο τους
ζῶο. Κι' ἀκόμα εἶναι οἱ γάτες τῶν
ἐστιατορίων, τῶν ταβερνῶν, τῶν μα-
γείρικων. Ἐ, αὐτὲς ἔχουν ἀφθονα ἀ-
ποφάγια, μὰ κι' ἀφθονοὺς μεζέδες
ἀπὸ τὴς πελάτες. Προχτές Ἰσα-Ἰσα
ἔβλεπα δὺο ἀπὸ δαῦτες. Εἶχα βγεῖ
γιὰ νὰ φάω πουθενά λίγο κρέας, κι'
ἐπειδὴ δὲν βρήκα σὲ κανένα ἐστια-
τόριο, καταστάλαξα σ' ἕνα λαϊκὸ
«κοκορετσάδικο» τῆς ὁδοῦ Δώρου.
Ἐκεῖ μοῦ ἔφεραν ἕνα πιάτο κοκορέ-
τοι τῆς ὄρας, κι' ἕνα πιάτο μεζέδες
ἀπὸ βραστὸ μισοχαρῖσιο κεφάλι. Ἄ-
μέσως μὲς περιτοίχισα ἀνὰ οἱ δὺο γάτες
τοῦ καταστήματος. Διακριτικὴς—δὲν
πεινοῦσαν τόσο πολὺ—μοῦ ζητοῦσαν
μὲ μικρὰ νιαουρίσματα κανένα με-
ζεδάκι. Τοὺς ἔρριχνα κάπου-κάπου
καὶ τοὺς ἔτριγγαν μὲ τὴ σειρά τους,
χωρὶς νὰ μαλλώνουν, ἀπόδειξη κι'
αὐτὸ πῶς δὲν ἦταν τόσο πεινασμένες.
Μὰ κι' ἡ ὄψη τους τὸ ἔδειχνε. Πα-
χειές, χοντρές τοῦ καλοῦ καιροῦ, μὲ
γούδες γυαλιστερές, καὶ μὲ ζωηρὸ
βλέμμα ποὺ δὲν εἶχε μέσα του κανέ-
να παράπονο... Ναί, ἀλλὰ οὔτε
τὰ «κοκορετσάδικα» εἶναι πολλὰ,
οὔτε οἱ γάτες τους. Οἱ ἄλλες ποὺ ζοῦν
σὲ σπιτία, οἱ κολλές, εἶναι αὐτὸν τὸν
καιρὸ πεσοὶ καὶ κόκκαλο, πεινασμέ-
νες καὶ δυστυχισμένες. Ἐ, εἰς τὶς λυ-
πηθῆ κι' αὐτὲς ὁ Θεός, καὶ προπάν-
των ὁ ἀνθρωπος.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ!

Ἐτυχε ποτὲ νὰ ἰδῆτε παλαιὰ ἀ-
γιογραφία, ποὺ διεγείρει τὰ ἰσρώτε-
ρα αἰσθήματα, νὰ ἔχη ἐπιχρωματι-
σθεῖ ἀπὸ σύγχρονον μογογιατῆ, γιὰ
νὰ γίνῃ γάτα ζωηρότερη καὶ πρὸ ἐλ-
κυστικὴ γιὰ τοὺς πολλοὺς!

Ἐγὼ εἶδα, κι' ἐφώνασα στὸς ἐπι-
τρόπους τῆς ἐκκλησίας ποὺ καμάρ-
ωναν γιὰ τὴν ὄρατα τους ἰδέα:
—Ποῖος γάϊδαρος κατέστρεψε τὴν
εἰκόνα;

Ἐτυχε ποτὲ νὰκούσετε τὴν πασι-
γνωστὴν σερενάτα τοῦ Σοῦμπερτ ἀπὸ
βιολιτῆ ἠνατολίτη, «τῆ συνοδεία»
λαγοῦτου ἢ σαντουριῶ;
Ἐγὼ τὴν ἀκουσα, κι' ἐφώνασα
στὸς μουζικάντηδες ποὺ καμάρωναν
γιὰ τὴν τέχνη τους:
—Μή, ἂν ἀγαπάτε τὸ Θεὸ! Σὰς
καλλῶ στὸ κούτελο εἰτι θέλετε, ἂν
ἀλλάξετε σκοπὸ καὶ μοῦ παίξετε κα-
νέναν ἀμανέ.

Κάτι τέτοιο μοῦ ἔρχεται νὰ φω-
νάξω κι' ἔταν διαβάξω ἢ ἀκούω στὸ
θέατρο μεταφρασμένο φρικτὰ κανέν'
ἀρχαῖο ἀριστοῦργημα.
(Συνεῖται) ΔΗΜ: ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

—Μετάφραση ἀπὸ πεζὸ—

«Δοξολογίες σοῦ πρέπειν, ὦ Κύριε,
Σὺ ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας, καὶ ἦσαν
σεφάνι καὶ δόξας γιὰ τὸνομά σου σὸν
αἰῶνα, γιατί λάμπεις δίκαιος πάνω σ'
ὅλα ὅσα μὰς ἔκανες, καὶ τὰ ἔργα σου
ὅλα εἶναι ὀρθὰ καὶ οἱ τρόποι σου ἴσσοι
καὶ σωστὲς οἱ κρίσεις σου ὄλες, καὶ
φωταίνεις ἐβγαλές ἀποφάσεις, μ' ὅλα
ὅσα ἐστειλές στὰ κεφάλια μας πάνω,
κατὰ πάνω στὴν πόλη τὴν ἁγία, τὴν
πόλη τῶν πατέρων μας, Ἰερουσαλήμ
γιατί δίκαια καὶ σοφὰ μὰς ἐστειλές
αὐτὰ ὅλα, γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, γιατί
φύγαμ' ἀπ' τὸ δρόμο τῆς ἀλήθειας,
φύγαμ' ἀπ' τοῦ Νόμου τὸ δρόμο, φεύ-
γοντας ἀπὸ κοντά σου, κι' εἶναι ἡ ἁ-
μαρτία στὴν κάθε πράξη μας, καὶ προ-
σοχή δὲ δώσαμε στίς ἐντολές σου, καὶ
δὲ συμμορφωθήκαμε μ' αὐτές, καὶ δὲν
ἐπράξαμε καθὼς μὰς παραγγείλας, γιὰ
νὰ ἰδοῦμε καλὸ.

Καὶ κάθε τί ποὺ μὰς ἐστειλές, καὶ
ὅλα ὅσα μὰς ἔκανες, μὲ κρίση τὰ πρᾶ-
ξες σοφῆ καὶ μὰς παρεδῶσες σ' ἔχθρων
ἀνήθικων τὰ χέρια, μισητῶν ἀπίστων,
σ' ἄδικο βασιλιά καὶ ποὺ δὲ γίνεται
ἄλλος σὸν κόσμον πρὸ κακός.

Καὶ τώρα πιά δὲ μὰς πρέπειν τὰ
λόγια νεροπῆ καὶ κι' ἀτίμια ἡ γέννη-
σή μας γι' αὐτοὺς ποὺ σ' ὑπακούθη καὶ
σὲ σέβονταν. Ἀλλὰ, σὲ ἰσπεύουμε στὸ
ἅγιο τῶνομά σου, μὴ μὰς σὲ τέλος πα-
ραδώσης, καὶ τὴν ἀρχαία μὴ χαλίσσης
συμφωνία σου, τὸ σπλαγχνικὸ σου βλέμ-
μα μὴν ἀποὺ μὰς σπλώσης, γιὰ χάρη
τοῦ Ἀβραάμ, ποὺ τόσον ἀπὸ σέναν ἀγα-
πήθηκε, γιὰ χάρη τοῦ Ἰσαάκ, ποὺ στά-
θηκεν ὁ δοῦλος σου, γιὰ τοῦ Ἰσραὴλ
τὴ χάρη τοῦ ἁγίου σου ποὺ ὑποσχέθη-
κες σ' αὐτοὺς, πλῆθος τρανὸ νὰ γίνῃ
ἢ γενιά τους, σὺν τ' οὐρανῶν τ' ἀστέ-
ρα καὶ σὺν τὸν ἄμμο στὴν ἀκροθα-
λασσά, γιατί, Ἀφέντη μου, ταπεινω-
θήκαμε ὅσο κανεῖς λαός, καὶ ζοῦμε
σήμερα ἐξυτελισμένοι, σκόρπιοι πάνω
στὴ γῆ, πληρώνοντας τὶς ἁμαρτίες μας.

Κι' ἀρχηγὸς στίς μέρες μας κανένας
δὲ βρῖσκεται, ἢ προσφίτης, καὶ ἀνθρώ-
πος ποὺ νὰ μὰς ὀδηγήσῃ, καὶ πιά οὔτε
ὀλοκαῦτωμα οὔτε θυσία, μηδὲ προσ-
φορὰ ἢ θυμίαμα, καὶ τὸπος δὲν ὑπάρ-
χει, ν' ἀνοίξῃ κανεῖς τὴν καρδιά του
μπροστὰ σου καὶ νὰ βοῆ εὐσπλαχνία,
ἀλλὰ μὲ ψυχὴ συντηρημένη τώρα δέξου
μας, μὲ τὸ πνεῦμα μας ταπεινωμένο,
καθὼς μὲς ἀπὸ τράγῳν ὀλοκαυτώματα
καὶ ταῦρων, κι' ἀπὸ πλοῦσιμας καλοθερ-
μμένων ἀρνιῶν θυσίες, ἔσαι ἕς ἀνέβῃ ἡ
θυσία μας μπροστὰ σου σήμερα, κι' ἕς
ἐκτελεσθῇ μακρὰ ἀπ' τὰ μάτια σου

γιατί τὸ μέτωπό τους εἶναι καθαρό,
αὐτῶν πόχουν σ' ἐσὲ τὴν πίστη τους».

Ἀρσής
Μεγάλῃ Τάξῃ—Β' Βραβεῖον

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ἦρνια τὰ καινούργια μου παπούτσια!
Στίσσα τοῦ Ἀριεῶς

ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

Ἦταν, θυμάμαι, παραμονὴ Χρι-
στογενῶν. Τὸ σπιτί ὅλο ἦταν ἀνα-
στακωμένο ἀπὸ τὶς προετοιμασίες γιὰ
τὴν μεγάλη γιορτῆ, τὴν ἡμέρα δὲ ἐκεῖ-
νῆ ἔπρεπε νὰ φτιάξουν καὶ τοὺς κου-
ραμπιέδες, τοὺς πατροπαράδοτους, ἔ-
πειδὴ, δὲν θυμάμαι τώρα γιὰ ποῦδ λό-
γο, δὲν τοὺς εἶχαν φτιάξει ἀκόμα.

Πέρασε ὁμως ὀλόκληρη ἡ μέρα κι'
ἦρθε ὁ ἥσυχος τὸ βράδυ κι' ἀκόμα
δὲν τοὺς εἶχαν ζυμώσει. Ἐπειδὴ ὁ
μοῦς Χριστογεννητικὰ ἔπρεπε νὰ ὀ-
κάρουν κουραμπιέδες, καὶ φυσικὰ ζυ-
μωμένοι στὸ σπιτί, ἀποφασίστηκε νὰ
τοὺς κάνουν τὴν νύχτα καὶ νὰ τοὺς
ψήσουν σ' ἕνα φούρνο ποὺ κάποιος μὰς
τόν εἶχε φέρει τότε στὸ σπιτί.

Ἦταν λοιπὸν περίπου ἑνδεκα ἢ ὀ-
ρα, δταν ἀρχίσαν νὰ τοὺς ζυμώσουν.
Τὰ παιδιὰ—ὅλα μικρὰ τότε—εἶχαμε
πάει νὰ κοιμηθῶμε, γιατί ἔπρεπε νὰ ση-
κωθῶμε πρῶτ νὰ παίμ στὴν ἐκκλησία.
Πράγματι, τὸ πρῶτ πῆγαμε σὴν
ἐκκλησία, γυρίσαμε, ἦσαμε τὸ γάλα
μας καὶ ὕστερα πῆγαμε περίκατο μὲ
τὸν πατέρα μας. Τὸ μεσημέρι μετὰ τὸ
φαί λέει ὁ πατέρας μου στὴν μητέρα
μου:—δὲν μὰς φέρνεις, κερά, γυναι-
κα, νὰ δοκιμάσουμε καὶ τοὺς κουραμ-
πιέδες σου ποῦφτιασες ὀλην νύχτα;
—Νὰ σὰς τοὺς φέρω, ἀπαντᾶει ἐκείνη.

Πάει σὸν φουρῆ καὶ μὰς φέρ-
νει στὸ τραπέζι τὴν πατέλα μὲ τοὺς
κουραμπιέδες τοκοθετημένους σὲ σχῆ-
μα πυραμίδας καὶ μὲ τὴν οὐγμένη ψι-
λὴ ἐλάση ἀπὸ πάνω τους, ἔσαι ποὺ
νόμισες πῶς βέβλητες χιονισμένο βουνό.
Παίρνει λοιπὸν πρῶτα ἕναν ὁ πα-
τέρας μου, παίρνει τὸν δαγκώση, ἀλλὰ
ποῦ! ὁ κουραμπιές δὲν κοβότανε.

Τὶ εἶχε γίνει λοιπὸν; Τὸ βράδυ,
κουραμμένοι καὶ νυσταγμένοι καθὼς
ἦταν οἱ ἐξαχροσπλάστες, μὰς δὲν εἶ-
χαν ρίξει, φαίνεται, τὰ δουκὰ ὄρεος ἔ-
πρεπε καὶ γι' αὐτὸ οἱ κουραμπιέδες εἶ-
χαν γίνει τόσο σκληροὶ.

Δὲν θὰ ἐξάσω ὁμως ποτὲ μου τὸν
μορφασμὸ ποῦκανε ὁ πατέρας μου σὺν
πῆγ νὰ κόψῃ τὸν κουραμπιέ, καὶ τὴν
παροιμία ποὺ ἀμέσως ὕστερα εἶπε:
«Τῆς νύχτας τὰ καμώματα τὰ βλέπει ἡ
μέρα καὶ γελᾷ!».

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας
Μεγάλῃ Τάξῃ—Β' Βραβεῖον

ΑΛΛΕΣ ΧΡΟΝΙΕΣ

Κάθε ποῦδ μαίναε ὁ Ὀκτώβρης ἄλλες
χρονιές, δταν θλίψη βάραινε τὴν πλό-
ση γύρω καὶ βουρκομένος ὁ ὀβρανὸς
ἐμοιάζε κι' αὐτός νὰ θρηγῆ, τότε κι' ἐ-
γὼ πρῶτ-πρῶτ ἐπαίρνα γιὰ μιά φορὰ
ἀκόμα τὸ δρόμο τοῦ σχολείου.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα, στα-
ματοῦσα μιά στιγμή. Μ' ἄρεσε νὰ συλ-
λογιζομῆ ὅτι μιά ζωὴ ξανάρχιζε, σὺν
ἴδιω τῆς μονοτονίας τοῦ θημιό. Ἐπειτὰ
ἐπαίρνα ἀργὰ τὸ μονοπάτι. Ἄχ, αὐτὸ
τὸ μονοπάτι! Γεννημένο κατὰ ἀπ' τὰ
βήματά μου, καθὼς βιαστικὰ διέσχίζα
μὲ τὴν σάκκα κάτω ἀπ' τὴν μασχάλη
τὸ ἔρημο χωράφι, τὰ παγωμένα τοῦ
χειμῶνα προῖνά, ξεποῦβαλε καὶ πάλι
ταπεινὸ ἐμπρός μου.

Ποτὲ δὲν τὸ πρόσεχα τόσο πολὺ, ὅσο
κάθε πρῶτη τοῦ Ὀκτώβρη, τότε ποῦ τ'
ἀντίκριθα καὶ πάλι στρωμένο μὲ κτρι-
νιασμένα φύλλα, ὀραιότερο παρὰ ποτὲ.
Σὺν τ' ἄφωνα πλάω μου, κωνόμονο
σ' ἕνα δασκὰ ἀπὸ γέρικα πεῖκα ποὺ
ἔστεκαν περῆφανα, ἀλλόγητα στὸ διά-
βα τοῦ χρόνου. Καὶ λές καὶ καταλι-
βαινα τὴν σιωπηλὴ μιλιά τους, ἐνω-
θα μέσα μου σὺν κάποια γιὰ μένα εὐ-
χὴ νὰ ἔστωριζοῦν γιὰ τὸ σχολεῖο ποὺ
ἀρχίζε.

Προχωροῦσα.
Κοίταξα τὴ μουγγὴ φύση κι' ἔφε-
ρα νὰ τοῦ μου τόσα καὶ τόσα: Τὰ
παιδιὰ, τοὺς δασκάλους, τὶς τιμωρίες,
τὰ παιγνίδια, τὶς μικρὲς λύπες, τὶς με-
γάλες χαρές. Ὅλα περνοῦν ἀπὸ τὸ
νοῦ μου. Καὶ νὰ, σὲ λίγο τ' ἀντίκριθα
τὸ σχολεῖο. Στὴν ἴδια θέση πάντα, χα-
μένο μὲς στὸ πρῶσινον, ξεχώριζε κατὰ
λευκὸ μὲ τὴν κερμαδιένια του σιωπῆ.
Κτυποῦσε ἡ καρδιά μου. Γιατί... δὲν ἦ-
ξερα νὰ εἰπῶ.

Καὶ τώρα, σὺν παίρνω τὸν ἀσφαλ-
τοστρωμένο δρόμο γιὰ νὰ πάω στὴ
στάση τοῦ Λεωφορείου, ἀναπολῶ τοῦ
χινοῦστροῦ τὰ πρῶσινα, τότε ποῦδ ἀνο-
λουθοῦσα τὸ ταπεινὸ μονοπάτι καὶ τ'
ἀντίκριθα ἔπειτα ἀπὸ τέσσερις μῆνες,
στρωμένο μὲ κτρινιασμένα φύλλα, ποῦ
τίναζε ἀπὸ τὰ δέντρα στὸ θυμὸ τοῦ
ξερῶδοι, ὀραιότερο παρὰ ποτὲ.
Συνθὸς Πελοπόνητος [B]

[MA'—2585]
ΛΙΣΤ-ΑΟΥΡΤΕ, χρόνια πολλά.
ΓΑΣΙΑΙΩΤΗΣ

[MA'—2586]
Στὸ Θαλασσοπόρο τις καλύτερες εὐ-
χές μου.
«ΓΑΛΑΖΙΑΣ ΑΥΝΑΣΤΕΙΑΣ»

[MA'—2587]
Ο ΘΑΛΑΣΣΟΔΥΚΟΣ εὐχεται σὲ διαπλα-
σοκοσμὸ πολὺ... φαί.

[MA'—2588]
Στὸς Πυθία, Δευκοπιγίμηνα, Θα-
λασσοπόρο, μύριες χρυσόφωτες εὐ-
χές.
«Γαλάζιας Αυναστίας»

[MA'—2589]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ».
Δόξω διακοπὴς τῶν μαλῶν, αἱ ἀρ-
χαιρεσίαι τοῦ Ίουλιου (Καταστατικὸ ἀρ-
θρο 5) ἀκυρώθηκαν. — Κατόπιν νέων :

Πρόεδρος : Νίλς.
Γραμματεὺς-Ταμίας : Φρόδοτο.
Μέλη : Μαραθωνομάχος καὶ Λάμων.
Ἀντικατελλόντα : Ἄγρις, (Κεφαλληνία)
καὶ Φοδύνα-Φέσι, (Ζάκυνθος).

[MA'—2590]
Μπαίνοντας στὴ διαπλαστικὴ κίνηση,
χαίρω δλες-ους.
Τσιγγάνος

[MA'—2591]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΙΚΡΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ».
Μετὰ τὴν «ἀναστάσιον» καὶ τὴν
«ἀναμπαμπούλα» νῆραστε πάλι. Νέες ἀρ-
χαιρεσίαι (καταστατικὸ ἀρθρο 5) :
Πρόεδρος : Σανθὸς Ἀεριοπόρος.
Γραμματεὺς : Ἐρμής.
Ταμίας : Ναυτοπούλα.

[MA'—2592]
ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΠΡΟΣΟΧΗ !
Προκήρυξις 2ου Διαγωνισμοῦ Ἀ-
σειῶς Διαγωνισμῶν.
Μουσικοφιλα διαπλάσοπούλα, ὁ Διαγω-
νισμὸς συνίσταται εἰς τὴν σύνθεσιν μουσι-
κοῦ τεμαχίου ἐλευθέρου θέματος.

Δικαίωμα συμμετοχῆς ἀρχαίαι 20. Προ-
θεσμία δίμηνος ἀπὸ δημοσιεύσεως.
Διέθνους : Κώσταν Κωστήν, Αἰσχόλου
36, Ἀθήναι. «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ»

[MA'—2593]
ΤΑΥΡΕΤΗ, ΑΥΣΙΑΣ, ΓΥΟΓΑΙΚΑ ΔΑΝ-
ΤΗΣ. Ἀπὸ τὴν Πάλλυ ἔρχομαι καὶ
σὴν πορφὴ Κανέλλα. — ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ

[MA'—2594]
Ἀεριομάχε, Ροδοπέταλα, νὰ καμμένω
τετραδιάκι σας ; Στείλτε σὴν διδύ-
θησιν τοῦ Συλλόγου διὰ
Κύνων τοῦ «Ἀστέρως»

[MA'—2595]
Προσοχὴ
Διαπλάσοπούλα, δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ
ἀποκαλύψεις.
ΑἴΓΝΕΣΤΟΣ ἩΠΟΘΗΣ

[MA'—2596]
Βασίλισσα τῶν Ρόδων, σὴν γιορτοῦλα
σου πολλὰς θερμὰς εὐχούλας ! Φάσμα

[MA'—2597]
«Λουλούδια ποὺδ' ἠμωμένα» ποῦ εὐχα
νικὸ διαπλάσοπούλα θὰ πᾶρη ἀπὸ...
μένα ; ; ;
Μικρὴ Ἀνθοπαλίς

[MA'—2598]
Ἀνταλλάσω τετραδιάκι. Διέθνους :
Νικόλαον Ἀργυροπούλον, Ἀγρινίου 4α
διὰ
Μάροβαν

[MA'—2599]
«Πανταχοῦ Παρόν», ἢ MA'—2080,
(λάθος), ἀποδεικνύει δτι δὲν εἶσαι
καθόλου «πανταχοῦ παρόν» !!! «Μάθη
Ναυαρχίς», πρόσθε, γιὰτι μία μόνον βο-
λή μας ἀρκεῖ νὰ σὲ στελλῆν στὸν πάτο !
«Ἀνήλικα ἐν Ἀγάσσι»

[MA'—2600]
[Ἐρμὴ Συλλογὸς «ΓΑΡΟΙ»
Σκοποί : Ἐσπάρθωμα, Φιλοκαλιότης,
Διαγωνισμοὶ καὶ σχηματισμὸς Βιβλιοθήκης.
ΠΡΟΒΑΡΟΣ Ὁπλαβολητῆς
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ Ἰδωσ
ΤΑΜΙΑΣ Θηροῦς
Μέλη : Φρίξος, Μαχαργιάς.
Διέθνους, Καν Α. Τσουκνικά, Ἀερινὸ 9
διὰ «ΓΑΡΟΥΣ», Ἀθήναι.

[MA'—2601]
ἈΚΑΚΙΕ-ΠΑΜΦΟΥΤΙΕ, Ἡ χορτοφαγία
σὰς ἀρμόζει περισσώτερο ἀπὸ τὴν
προερίαν. — ἈΓΤΕ, λατρηθῆκαί μοι πολὺ γιὰ τὰ
λόγια τῆς MA'—... Ἄλλο τὰ προσωπικὰ
ζητήματα καὶ ἄλλο Πράσινη...
«ΠΡΑΣΙΝΗ ΑΚΤΙΝΑ»

[MA'—2602]
Στὸς Βουκαροῦ, Ἰαβέρη, Μποῦμ,
Σωπηλὸν Ἰνδὸν καὶ σὲ δλους τοὺς
Δημητράκηδες τῆς Διαπλάσεως, εὐχόμαι νὰ
καταρτίσων τὰ χρόνια καὶ Μαθουάλα
καὶ νὰ ἴδων τὰ θνείρὰ τοὺς πραγματικό-
τητες. Ἀμήν.
Φιλέρημος

[MA'—2603]
Ναυτοπόροιστε, χρόνια πολλά. Καὶ-
μένο παιδί ! Πόσο... πεινάς !
Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[MA'—2604]
Κάτια Σπετσιώδη, γιὰ τὴ γιορτὴ σας
εὐχόμαι δ,τι ποθεῖτε νὰ τὸ χαρήτε.
ΑΥΣΙΑΣ

[MA'—2605]
Ἐρδίκια, θὰ ἦθελες νὰ εἶς σὴν ἐποχὴ
τῶν ἱπποτῶν, αἱ ; !
ΔΑΝΤΗΣ
«Πρωτοπόρων»

[MA'—2606]
Ἀνταλλάσω τετραδιάκι, ζητοῦμε ἀλ-
ληλογραφίαν, σὴν διέθνουσίν μου Νι-
κόλαον Βουσιάνον, Τραπεζούντου, Ἀθη-
ναί (7).
ΑΣΤΡΟΝ ΡΙΟΥ, ΑΥΣΙΑΣ

[MA'—2607]
Ἀνγριά, Ἐφεροῦτῆ, δὲν περιμένα νὰ
πεισθῆτε εἰς τὰ λόγια τοῦ προέδρου
τοῦ συλλόγου ΧΑΡΑ καὶ νὰ φροντίστε γιὰ
τὴν διάλυση αὐτῆς. Καταστρέφατε τὸ ἔργο
ποῦ μὲ τόση σιγαρή ἔκαμα. Ὄφθαλμὸν ἀγτι
ὄφθαλμοδ !
ΑΥΣΙΑΣ
τέως διευθυντῆς φυγαγωγίας ΧΑΡΑΣ

[MA'—2608]
ΑΥΣΙΑΣ, Βισέρχομαι εἰς τὸν Σύλλογον
«ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ» μετὰ τοῦ ΑΣΤΡΟΥ
ΤΟΥ ΡΙΟΥ, νὸ ἔσπάρθωμά μου.

[MA'—2609]
Πάλλυ—Ζάχρησ, προσέξατε μὴν καῖτε
ἀπὸ τίς νέες ἀντιπάλους σας καὶ πᾶ-
ρετε τὴν ἄξια τῆς καμμένης ζαχάρως.
ΑΥΣΙΑΣ

[MA'—2610]
Ἀνταλλάσω Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλο-
γραφίαν. Διέθνους μου, Σέργιον Μη-
ταίδη, Γκῶζη 11, Ψυχικό, τηλ. 77-678.
ΔΑΝΤΗΣ

[MA'—2611]
Πέντε, γιὰ τὰ συγχαρητήρια εὐχαριστῶ.
Βασίλισσα τοῦ Χοροῦ

[MA'—2612]
Συμβουσία Φύλλα, Ἀκοντικὸν διορθῶν-
ται σὴν Πανελλήνιο Ἄγροδ.
Ἀγριαχλαδιά

[MA'—2613]
Δικέφαλε Ἀστὴ, Γκρί-Νεάφ, σὰς γνω-
ρίζω.
ΠΕΡΣΕΥΣ

[MA'—2614]
Φασαρία σὴν Διάπλασι. Δικέφαλος Ἀε-
τὸς=Κουφόπουλος, Ἐκρί Νεάφ=Σαί-
της.
ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΣΑΡΙΑΣ

[MA'—2615]
Ἄεμε. Ἄεφα ἀπὸ μένα, ποῦ γιὰ λίγο
σὲ γνώρισκα, ἀλλὰ τόσο βαθειὰ σὲ κα-
τάλαβα, μύριες ἀθόρημητες εὐχές γιὰ τὴ
γιορτὴ σου.
Δόσσηγριτ

[MA'—2616]
Ἀθηναῖε, μὴν τὰ λὲς τόσο τραγικὰ, γιὰ-
τι θὰ... κλάψωμε !
Καρυάτις
Διαβατήριον Πουλι-Ἀναποκάλυπτη

[MA'—2617]
Ἄιστ, μὴ χαλᾷς τὴ ζαχαρένια σου !!!
Φρόντισε μόνον νὰ προαχθῆς σὲ...
«ἐθελοντικὸ... προσεταιρευτικὸ σῆμα», ποῦ
ἀνῆλκεις, πρὶν σοῦ πάρουν τὴ θέση τὰ...
τόσα ἄλλα... «ἀβέβια» !
Δοῦξ ΟΜΠΑΙΓΚΑΝΤΩ
«ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΑΩΝ»

[MA'—2618]
«ΓΑΛΑΖΙΑ ΑΥΝΑΣΤΕΙΑ»
ΤΜΗΜΑ ΦΥΓΑΓΩΓΙΑΣ
Ὁ Σύλλογός μας, ἐκπληρώνων ἕναν ἀπὸ
τοὺς μεγάλους σκοποὺς τοῦ διοργανώσεως τὴν
Κυριακὴν 19 Ὀκτωβρίου ἐκδρομὴν εἰς γα-
λάζια ἀκρογᾶλια τῆς Σαλαμίνος, θὰ ἀπο-
λουθήσων καὶ ἄλλες ἐκδρομὰς — ἂν ἐπι-
τρέπῃ ὁ καιρὸς — καὶ σ' ἄλλα ἀσημένια
λιόφυτα τῆς κυριατόχαρης Ἀττικῆς.
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Γιὰ νὰ λάβων ἄλα τὰ διαπλάσοπούλα
μέρος σὴν ΜΕΓΑ ΣΥΝΘΕΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ
μας (MA'—2012) τὸν παρατείνωμεν ἕνα μῆ-
να ἀκόμη. Σὰς θυμίζομε δτι τὸ πρῶτο
ἀγώνισμα ἀποτελεῖ πρωτῶλημα γιὰ τὴν
ἀνάδειξιν τοῦ καλύτερου σιτισογράφου.

[MA'—2619]
Ὀμπλεγκαντοῦ : Πολλὰ, καλὰ χρόνια.
ΦΡΟΓΤΟ, ΝΙΑΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[MA'—2620]
Στὸ Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, ἕνα διπλὸ
εὐχε ! (θυμίζω σὴν Γραμματολογία!)
Καρυάτις

[MA'—2621]
Ἐπανερχόμενος χαίρω δλους εἰς.
ΑΡΧΙΔΟΥΞ «Πρωτοπόρων»

[MA'—2622]
Ἀνυπλοταρχε, χρόνια πολλά γιὰ εορτὴ
σου.
ΑΡΧΙΔΟΥΞ

[MA'—2623]
ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΕ, γιὰ τὴ γιορτὴ σου
θερμὰς εὐχὰς ἀπὸ τοὺς
ΠΕΝΤΕ

[MA'—2624]
ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ, Ὡς τί ἄρα σοῦ ἐπι-
τρέπει ὁ μπαμπὰς σου νὰ κυκλοφορήσ
τὸ βράδυ ;
ΝΙΜΦΕΛΑΟΥΓΚΕΝ

[MA'—2625]
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΙΚΡΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»
Ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ μας
«Τὸ μεγαλύτερο φῆμμα» (MA'—304).
Πρῶτο Βραβεῖο, Δοξασμένο Ἀκρωτήρι
δεύτερο, Ἄραμης
Τρίτο, Λουδοβίκοσ.
Στείλαμε τὰ βραβεῖα.
[MA'—2626]

[MA'—2626]
Πρωτοεμφανιζόμενοι σὴν διαπλάσοκο-
σμο, σὰς χαίρωμεν δλους εἰς.
Ἄγριμ, Χανουμάτι,
Σεβιλιάνα, Σανθὴ Κάμειν

[MA'—2627]
Ἀνταλλάσω Μικρὰ Μυστικὰ μὲ Προ-
κόπουσ Ὀδηγόσ. Προσκοπία, νὰ
περιμένω ; Διέθνους, Ίουλ, Χόρπ, ἀρα-
γούμη 56, Ἀθήνας (6) διὰ
Ὀδηγὸν

[MA'—2628]
Ἀεὶνὸ Πρίγκηπα, γιὰ τὴ γιορτὴ σου
χρόνια πολλά.
ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

[MA'—2629]
Ἀνταλλάσω Μ. Μυστικὰ, Δίσις, Τηλέμαχον
Γουρζήν, Ἀνδριανούπολιωσ 18, Ἀθή-
ναι (2) διὰ
ΜΙΚΡΟΝ ΗΡΩΑ